Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
PAOLA MENGOZZIEGO
przedstawiona w dniu 6 września 2011 r.[1]

Sprawa C-249/10 P

Brosmann Footwear (HK) Ltd,
Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd,
Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd,
Risen Footwear (HK) Co. Ltd
przeciwko

Radzie Unii Europejskiej

Odwołanie — Wspólna polityka handlowa — Dumping — Artykuł 2 ust. 7, art. 3 ust. 7, art. 5 ust. 4, art. 9 ust. 5, 6, art. 17 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 — Przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Indywidualna procedura — Metoda kontroli wyrywkowej — Współpraca przemysłu unijnego

I – Wprowadzenie

1. W odwołaniu Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd i Risen Footwear (HK) Co. Ltd (zwane dalej łącznie „Brosmann Footwear i in.") wnoszą do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie Brosmann Footwear (HK) i in. przeciwko Radzie[2] (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), w którym Sąd oddalił ich skargę o stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodząc[ego] z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu[3] (zwanego dalej „rozporządzeniem ostatecznym").

2. Istota niniejszej sprawy dotyczy znaczenia niektórych przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej[4], zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r.[5] (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym").

1 — Język oryginału: francuski.
2 — Sprawa T-401/06, Zb. Orz. s. II-671.
3 — Dz.U. L 275, s. 1.
4 — Dz.U. 1996, L 56, s. 1.
5 — Dz.U. L 77, s. 12.

3. Co do zasady odwołanie zmierza w szczególności do zbadania zakresu art. 17 rozporządzenia podstawowego, który przyznaje Komisji Europejskiej możliwość ograniczenia dochodzenia do reprezentatywnej próby eksporterów lub producentów z konkretnych państw trzecich bez konieczności badania wniosków o ustalenie „indywidualnego marginesu dumpingu" złożonych przez przedsiębiorstwa niewchodzące w skład próby, które jednak przekazały niezbędne informacje w przewidzianym terminie, „w sytuacji gdy liczba eksporterów lub producentów jest tak duża, że indywidualne badanie byłoby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiałoby zakończenie postępowania w odpowiednim czasie".

4. W tym względzie chodzi głównie o sprawdzenie, czy Sąd słusznie orzekł, że na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, biorąc pod uwagę liczbę eksporterów lub producentów, Komisja mogła również odmówić badania wniosków o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej (ang. „market economy treatment", zwanego dalej „MET"), o których mowa w art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego oraz wniosków o tzw. „indywidualną procedurę" (ang. „individual treatment", zwanych dalej „IT") przewidzianych w art. 9 ust. 5 tego rozporządzenia, złożonych przez eksporterów lub producentów, którzy nie zostali uwzględnieni w próbie.

II – Okoliczności powstania sporu i zaskarżony wyrok

5. Wnoszące odwołanie, Brosmann Footwear i in. są spółkami produkującymi i eksportującymi obuwie, które posiadają siedziby w Chinach.

6. W następstwie skargi złożonej w dniu 30 maja 2005 r. przez Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (europejską konfederację producentów obuwia, zwaną dalej „CEC") Komisja wszczęła postępowanie antydumpingowe w zakresie przywozu niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Chin i Wietnamu. Ogłoszenie o wszczęciu tego postępowania zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 7 lipca 2005 r.[6] (zwane dalej „ogłoszeniem o wszczęciu postępowania").

7. Zważywszy na dużą liczbę zainteresowanych stron, w pkt 5.1 lit. a) ogłoszenia o wszczęciu postępowania zostało przewidziane zastosowanie kontroli wyrywkowej zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego.

8. W pkt 5.1 lit. b) ogłoszenia o wszczęciu postępowania wskazano również, że producenci eksportujący wnoszący o ustalenie indywidualnego marginesu dumpingu w celu stosowania art. 17 ust. 3 i art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego muszą przedłożyć uzupełniony kwestionariusz w terminie ustanowionym w tym ogłoszeniu, tj. w ciągu 40 dni od daty jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

9. W pkt 5.1 lit. e) ogłoszenia o wszczęciu postępowania zatytułowanym „status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej" zostało doprecyzowane, że wartość normalna obuwia ze skórzanymi cholewkami wprowadzanego do obrotu przez producentów, którzy w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego działają w tych warunkach, będzie ustalana zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) tego rozporządzenia. Od producentów, którzy zamierzali złożyć wniosek o MET wymagano, aby ich wnioski dotarły do Komisji w terminie wskazanym w pkt 6 lit. d) ogłoszenia o wszczęciu postępowania, tj. w ciągu 15 dni od publikacji tego ogłoszenia.

10. Zgodnie z pkt 6 lit. d) ogłoszenia o wszczęciu postępowania ten sam termin znajduje zastosowanie do wniosków o IT złożonych na podstawie art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

6 — Dz.U. C 166, s. 14.

11. Brosmann Footwear i in. skontaktowały się z Komisją, przedstawiając jej w wymaganym terminie informacje wymienione w pkt 5.1 lit. a) ppkt (i) i pkt 5.1 lit. e) ogłoszenia o wszczęciu postępowania w celu uznania ich za producentów eksportujących wybranych do próby, której ustanowienie instytucja ta proponowała na podstawie art. 17 rozporządzenia podstawowego, oraz w celu przyznania im MET, a w razie jego nieprzyznania – celem skorzystania z IT.

12. W dniu 23 marca 2006 r. Komisja wydała rozporządzenie (WE) nr 553/2006 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodząc[ego] z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu[7] (zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym").

13. Zgodnie z motywem 9 rozporządzenia tymczasowego dochodzenie dotyczące dumpingu i szkody objęło okres od dnia 1 kwietnia 2004 r. do dnia 31 marca 2005 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem"). Badanie trendów w kontekście oszacowania szkody objęło okres od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 marca 2005 r.

14. Ze względu na potrzebę ustalenia normalnej wartości produktów chińskich i wietnamskich producentów eksportujących, którzy mogliby nie uzyskać MET, dokonano weryfikacji celem ustalenia normalnej wartości na podstawie danych dotyczących analogicznego państwa, w tym przypadku Federacyjnej Republiki Brazylii, która odbyła się w pomieszczeniach trzech brazylijskich spółek (motyw 8 rozporządzenia tymczasowego).

15. W ramach ustalania dumpingu Komisja zastosowała kontrolę wyrywkową. Jak wynika z motywu 55 rozporządzenia tymczasowego, spośród chińskich producentów eksportujących, którzy wyrazili chęć uczestnictwa w próbie, 154 dokonywało wywozu do Wspólnoty Europejskiej w okresie objętym dochodzeniem. W świetle tegoż motywu spółki te zostały wstępnie uznane za przedsiębiorstwa współpracujące i zostały uwzględnione przy doborze próby.

16. Komisja przyjęła ostatecznie próbę obejmującą 13 chińskich producentów eksportujących, reprezentujących ponad 20% wielkości chińskiego wywozu do Wspólnoty (motyw 57 rozporządzenia tymczasowego). Z motywów 67–69 rozporządzenia tymczasowego wynika, że wszystkie wnioski o MET złożone przez tych producentów eksportujących zostały odrzucone przez Komisję. Zgodnie z motywami 91–94 rozporządzenia tymczasowego wnioski tych producentów o IT również nie zostały uwzględnione.

17. Zgodnie z motywem 62 rozporządzenia tymczasowego producenci eksportujący, którzy ostatecznie nie zostali włączeni do próby, zostali poinformowani, że ewentualne cło antydumpingowe na wywożone przez nich produkty zostanie skalkulowane zgodnie z art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z motywem 64 rozporządzenia tymczasowego czterech chińskich producentów eksportujących niewłączonych do próby zażądało obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu na podstawie art. 9 ust. 6 i art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Wnioski te nie zostały jednak zbadane, gdyż Komisja uznała, w oparciu o art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, że indywidualne badanie znacznie skomplikowałoby jej zadanie i uniemożliwiłoby zakończenie dochodzenia w rozsądnym terminie. W tych okolicznościach marża dumpingu tych producentów eksportujących została określona przez ustalenie średniej ważonej marginesów dumpingu spółek objętych próbą (motywy 135, 143 rozporządzenia tymczasowego).

18. W odniesieniu do definicji przemysłu wspólnotowego Komisja wskazała w motywie 150 rozporządzenia tymczasowego, że podmioty, które wniosły skargę antydumpingową, reprezentują 42% ogółu produkcji wspólnotowej produktu objętego postępowaniem. Jak wynika z motywów 65 i 151 rozporządzenia tymczasowego, Komisja wyselekcjonowała do próby dziesięciu producentów

7 — Dz.U. L 98, s. 3.

wspólnotowych na podstawie wielkości ich produkcji i zakładów. Producenci objęci próbą reprezentują 10% produkcji podmiotów, które wniosły skargę antydumpingową. Tak więc uznano, że 814 producentów wspólnotowych, w których imieniu złożono skargę antydumpingową, stanowi „przemysł wspólnotowy" w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (motyw 152 rozporządzenia tymczasowego).

19. Co się tyczy tożsamości producentów wspólnotowych objętych próbą, Komisja wskazała, że niektórzy z nich mieli we Wspólnocie klientów zaopatrujących się również w Chinach i Wietnamie, a zatem korzystających bezpośrednio z rozpatrywanego przywozu. Producenci ci znaleźli się w ten sposób w „delikatnej sytuacji", gdyż niektórzy spośród ich klientów mogą odczuwać niezadowolenie z faktu złożenia lub wspierania przez te podmioty skargi przeciwko szkodliwemu dumpingowi. Producenci ci uznali zatem, że narażają się na „ryzyko odwetu" ze strony niektórych swoich klientów, w tym także potencjalne wypowiedzenie współpracy gospodarczej. Komisja przychyliła się więc do wniosku o utajnienie nazw spółek wybranych do próby (motyw 8 rozporządzenia tymczasowego).

20. W dniu 5 października 2006 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie ostateczne. Na mocy tego rozporządzenia Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz obuwia z cholewkami skórzanymi lub ze sztucznej skóry, z wyłączeniem: obuwia sportowego, obuwia STAF, kapci i innych pantofli domowych oraz obuwia z noskiem ochronnym, pochodzących z Chin i objętych różnymi kodami Nomenklatury scalonej (art. 1 rozporządzenia ostatecznego).

21. W odniesieniu do reprezentatywności próby chińskich producentów Rada podkreśla w motywie 44 rozporządzenia ostatecznego, że przedsiębiorstwa wybrane do próby reprezentowały ponad 12% wywozu do Wspólnoty pochodzącego od współpracujących w dochodzeniu producentów. Ponieważ art. 17 rozporządzenia podstawowego nie przewiduje progu w zakresie poziomu reprezentacji, wybrana próba jest reprezentatywna w rozumieniu tego przepisu.

22. Zgodnie z motywem 72 rozporządzenia ostatecznego Rada zdecydowała przyznać status MET jednemu z producentów eksportujących przyjętych do próby, a mianowicie przedsiębiorstwu Golden Step, mając na uwadze zmianę okoliczności w odniesieniu do tej spółki.

23. Zgodnie z art. 1 ust. 3 rozporządzenia ostatecznego stawka celna ostatecznego cła antydumpingowego obowiązująca względem ceny netto, franco granica Wspólnoty, przed ocleniem, dla obuwia produkowanego przez 11 spółek chińskich uwzględnionych w próbie, względem których został odrzucony wniosek o MET, została ustalona w wysokości 16,5%. Stawka ta została ustalona na 9,7% dla Golden Step. Zgodnie z art. 3 rozporządzenia ostatecznego stawki te obowiązywały przez okres dwóch lat.

24. Co się tyczy kwestii związanych ze złożonymi przez kilka spółek wnioskami o MET/IT, których Komisja nie rozstrzygnęła, Rada stwierdziła, że fakt, iż Komisja nie odpowiedziała indywidualnie na każdy złożony wniosek, nie stanowi naruszenia rozporządzenia podstawowego.

25. Stawka cła antydumpingowego znajdująca zastosowanie do obuwia produkowanego przez te spółki, w tym Brosmann Footwear i in., została ustalona na 16,5%.

26. Co się tyczy próby producentów wspólnotowych, Rada oddaliła w motywach 53–59 rozporządzenia ostatecznego ogół zarzutów podważających tę reprezentatywność i potwierdziła tym samym ocenę, której Komisja dokonała w rozporządzeniu tymczasowym.

27. Co się tyczy definicji przemysłu wspólnotowego, Rada podkreśla w motywie 157 rozporządzenia ostatecznego, że żaden z podmiotów składających skargę antydumpingową nie uchylił się od współpracy w dochodzeniu. Pełne kwestionariusze dotyczące szkody wysłano jedynie do producentów wspólnotowych objętych próbą, co wynika z samej natury kontroli wyrywkowej (motyw 158 rozporządzenia ostatecznego).

28. Na poparcie wniesionej do Sądu skargi o stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia ostatecznego Brosmann Footwear i in. podniosły osiem zarzutów. Wśród nich znajdują się zarzuty dotyczące po pierwsze naruszenia art. 2 ust. 7 lit. b) i art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego oraz naruszenia zasady równego traktowania i ochrony uzasadnionych oczekiwań, po drugie naruszenia art. 2 ust. 7 lit. c) i art. 18 rozporządzenia podstawowego oraz naruszenia prawa do obrony, po trzecie oczywistego błędu w ocenie i naruszenia art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, po czwarte oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego oraz art. 253 WE i po piąte, oczywistego błędu w ocenie i naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

29. W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił te wszystkie zarzuty i obciążył Brosmann Footwear i in. kosztami postępowania w pierwszej instancji.

III – Postępowanie przed Trybunałem i żądania stron

30. W dniu 18 maja 2010 r. Brosmann Footwear i in. wniosły do Trybunału odwołanie od zaskarżonego wyroku.

31. Brosmann Footwear i in. zwracają się do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd nie stwierdził nieważności rozporządzenia ostatecznego oraz obciążył je kosztami postępowania przed Sądem;

— wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie i stwierdzenie nieważności rozporządzenia ostatecznego, oraz

— obciążenie Rady kosztami postępowania odwoławczego i kosztami postępowania przed Sądem.

32. W odpowiedzi na odwołanie Rada wnosi do Trybunału o:

— oddalenie odwołania;

— tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania, oraz

— tytułem dalszego żądania ewentualnego – oddalenie odwołania i w każdym razie obciążenie Brosmann Footwear i in. kosztami postępowania odwoławczego.

33. W odpowiedzi na odwołanie Komisja zwraca się do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie Brosmann Footwear i in. kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję.

IV – Analiza

34. Na poparcie odwołania Brosmann Footwear i in. podnoszą zasadniczo pięć zarzutów, które odpowiadają pięciu zarzutom z postępowania w pierwszej instancji, które zostały wymienione w pkt 28 niniejszej opinii.

35. Dwa pierwsze zarzuty odwołania dotyczą co do istoty naruszenia przez Sąd prawa poprzez wykładnię rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którą instytucje mogą zostać zwolnione z badania wniosków o MET/IT złożonych przez producentów eksportujących nieujętych w próbie. Trzeci zarzut odwołania dotyczy szeregu naruszeń prawa oraz wypaczenia dowodów odnoszących się do wystarczającej współpracy przemysłu wspólnotowego w toku dochodzenia i do przebiegu dochodzenia.

Czwarty zarzut odwołania dotyczy naruszenia prawa i wypaczenia dowodów w sprawie oszacowania szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu. Wreszcie w zarzucie piątym odwołania Brosmann Footwear i in. zarzucają Sądowi naruszenie prawa i wypaczenie dowodów dotyczących oceny związku przyczynowego pomiędzy dumpingiem a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy.

A – *W przedmiocie zarzutów pierwszego i drugiego odwołania dotyczących zwolnienia instytucji z obowiązku badania wniosków o MET/IT złożonych przez producentów eksportujących, którzy nie zostali ujęci w próbie*

36. Zanim opiszę i zbadam pierwsze dwa zarzuty odwołania, należy przypomnieć podstawowe ustalenia, które spowodowały, że Sąd odrzucił tezę Brosmann Footwear i in. przedstawioną w postępowaniu w pierwszej instancji, zgodnie z którą co do zasady to do instytucji należało zbadanie wniosków o MET/IT złożonych przez chińskich producentów eksportujących, którzy nie zostali ujęci w próbie w toku dochodzenia antydumpingowego.

1. Ustalenia Sądu

37. Najpierw w pkt 72 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że zgodnie z art. 17 ust. 1 i 3 i art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego zastosowanie kontroli wyrywkowej jako techniki postępowania w przypadku dużej liczby podmiotów popierających skargę antydumpingową, eksporterów, importerów, typów produktów lub transakcji stanowi ograniczenie dochodzenia. Sąd doprecyzował, że zgodnie z tymi samymi artykułami skorzystanie z techniki kontroli wyrywkowej podlega dwóm obowiązkom, tj. po pierwsze wybrana próba musi być reprezentatywna i po drugie margines dumpingu ustalony dla producentów niebędących częścią próby nie może przekraczać średniego ważonego marginesu dumpingu ustalonego dla stron objętych próbą (pkt 73 zaskarżonego wyroku).

38. Sąd przypomniał, że przepisy te dają każdemu producentowi nieobjętemu próbą możliwość żądania wyliczenia indywidualnego marginesu dumpingu, pod warunkiem przedstawienia wszystkich niezbędnych informacji w przewidzianych w tym celu terminach oraz pod warunkiem, że czynność ta nie skomplikuje nadmiernie zadania Komisji ani nie uniemożliwi zakończenia dochodzenia w odpowiednim czasie (pkt 74 zaskarżonego wyroku).

39. Następnie, przedstawiwszy treść art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego, Sąd w pkt 76 zaskarżonego wyroku orzekł, że „producenci nieobjęci próbą mogą żądać obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu – który opiera się na założeniu przyjęcia wniosku o MET lub IT, gdy chodzi o kraje, których dotyczy art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego – wyłącznie na podstawie art. 17 ust. 3 [tego] rozporządzenia. Jednakże przepis ten daje Komisji prawo do oceny, czy z uwagi na liczbę wniosków o MET lub IT ich ocena nie będzie nadmiernie uciążliwa i nie uniemożliwi zakończenia dochodzenia w odpowiednim czasie".

40. Sąd z powyższego wywnioskował, że, po pierwsze, w przypadku zastosowania techniki kontroli wyrywkowej rozporządzenie podstawowe nie nadaje przedsiębiorcom nieobjętym próbą bezwarunkowego prawa do korzystania z obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu, gdyż przyjęcie takiego wniosku zależy od decyzji Komisji w sprawie stosowania art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (pkt 77 zaskarżonego wyroku). Po drugie, ponieważ przyznanie MET lub IT służy zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego wyłącznie ustaleniu metody obliczania wartości normalnej w celu obliczenia indywidualnych marginesów dumpingu, Komisja nie jest zobowiązana do rozpatrzenia wniosków o MET/IT przedsiębiorców nieobjętych próbą, gdy stwierdziła w ramach stosowania art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, że obliczenie tych marginesów byłoby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiałoby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie

(pkt 78 zaskarżonego wyroku) i po trzecie, w rozpatrywanym przypadku bezsporne jest, że obliczenie indywidualnych marginesów dumpingu dla wszystkich przedsiębiorców nieobjętych próbą, którzy złożyli wnioski w tym względzie, nadmiernie skomplikowałoby zadanie instytucji i uniemożliwiłoby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie (pkt 79 zaskarżonego wyroku).

41. Sąd zatem podsumował, że należy odrzucić argument Brosmann Footwear i in., zgodnie z którym art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego zobowiązuje Komisję do rozpatrzenia wniosków o MET/IT złożonych przez przedsiębiorców nieobjętych próbą, w tym gdy indywidualny margines dumpingu nie może być do nich zastosowany (pkt 80 zaskarżonego wyroku).

42. Sąd odrzucił także argument skarżących dotyczący naruszenia zasady równego traktowania, po pierwsze pomiędzy spółkami objętymi próbą oraz tymi, które do próby nie należą, z uwagi na fakt, że te dwie kategorie spółek znajdują się w różnych sytuacjach (pkt 81 zaskarżonego wyroku) i po drugie, pomiędzy spółkami nieobjętymi próbą, a wśród nich tymi, które „zasługują" na MET lub IT, a tymi, których wnioski o MET lub IT i tak zostałyby odrzucone, z tego względu, że uwzględniając margines swobodnego uznania przysługujący na mocy art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, Komisja nie musiała rozpatrywać wszystkich wniosków o MET/IT (pkt 83–85 zaskarżonego wyroku).

43. Co się tyczy niedotrzymania terminu trzech miesięcy dla zbadania wniosku o MET, przewidzianego w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, Sąd orzekł w pkt 92 zaskarżonego wyroku, że w świetle jego wcześniejszych ustaleń, zgodnie z którymi „Komisja nie dopuściła się naruszenia prawa, uchylając się od badania wniosków […] o MET lub IT" złożonych przez Brosmann Footwear i in., spółki te nie były „uprawnione do powoływania się na upływ [tego] terminu […], gdyż termin ten obejm[ował] przypadki, w których Komisja [była] zobowiązana do zbadania tych wniosków".

2. Argumenty stron

44. W ramach zarzutu pierwszego Brosmann Footwear i in. krytykują ocenę Sądu przedstawioną w pkt 78 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą instytucje nie były zobowiązane do rozpatrzenia złożonych przez nie wniosków o MET/IT. W tym względzie Brosmann Footwear i in. twierdzą, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że przyznanie MET lub IT służy wyłącznie ustaleniu metody obliczania wartości normalnej w celu obliczenia indywidualnych marginesów dumpingu.

45. Postępując w ten sposób, Sąd w pkt 76–85 zaskarżonego wyroku błędnie ograniczył wniosek o MET/IT złożony przez Brosmann Footwear i in. do wniosku o obliczenie indywidualnego marginesu dumpingu w rozumieniu art. 17 rozporządzenia podstawowego. Tymczasem Brosmann Footwear i in. nie wnosiły o obliczenie indywidualnego marginesu dumpingu ani indywidualnych stawek celnych. Żądały one natomiast uznania faktu, że prowadzą działalność „w Chinach posiadających gospodarkę rynkową", dlatego też stawka średniego ważonego cła dla producentów działających „w Chinach posiadających gospodarkę rynkową" (dotyczy producentów włączonych do próby, którzy korzystają z MET lub IT) powinna im zostać przyznana. W niniejszym przypadku Brosmann Footwear i in. precyzują, że wszystkim producentom niewłączonym do próby, ale którzy „zasługują" na przyznanie MET, należało przyznać cło antydumpingowe takie samo, jakie przyznano Golden Step (9,7%), jedynej spółce z próby korzystającej z MET, nie zaś średnie ważone cło ze wszystkich przedsiębiorstw ujętych w próbie (16,5%). Twierdzenie, że instytucje mogą postępować inaczej, sprowadzałoby się do naruszenia zasady równego traktowania.

46. W związku z tym, zdaniem Brosmann Footwear i in. Sąd nie mógł orzec, że instytucje miały prawo nie zbadać wniosków o MET/IT, opierając się na uzasadnieniu znajdującym zastosowanie do wniosków o obliczenie indywidulanego marginesu dumpingu, a mianowicie, że liczba wniosków była tak duża, że ich zbadanie uniemożliwiałyby instytucjom zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.

47. Co się tyczy drugiego zarzutu odwołania, Brosmann Footwear i in., po pierwsze, twierdzą, że Sąd naruszył art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, uznając w pkt 92 zaskarżonego wyroku, że Komisja nie była zobowiązana do przestrzegania terminu zawitego 3 miesięcy przewidzianego w tym artykule dla badania wniosków o MET/IT złożonych przez przedsiębiorstwa nieujęte w próbie.

48. Po drugie, Brosmann Footwear i in. utrzymują, że Sąd naruszył spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia, nie przedstawiając powodów, dla których nie zbadał zarzutu, zgodnie z którym instytucje naruszyły art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, gdyż nie rozstrzygnęły w przedmiocie MET lub IT złożonych przez producentów chińskich ujętych w próbie w terminie 3 miesięcy od wszczęcia dochodzenia.

49. Rada i Komisja proponują oddalenie tych dwóch zarzutów odwołania.

50. Zdaniem Rady Sąd prawidłowo objaśnił związek pomiędzy art. 17 i art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego. W przypadku zastosowania kontroli wyrywkowej jedynie eksporterzy ujęci w próbie lub eksporterzy w niej nieujęci, których wniosek o ustalenie marginesu dumpingu indywidualnego został przyjęty zgodnie z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego mogą uzyskać indywidualny margines dumpingu. Eksporterzy nieujęci w próbie, których wspomniany wniosek nie został przyjęty zgodnie z art. 17 ust. 3 tego rozporządzenia, nie mogą uzyskać indywidualnego marginesu dumpingu, bez względu na to, czy prowadzą działalność w kraju posiadającym gospodarkę rynkową czy też nie. Zatem Rada uważa, że w przypadku państwa nieposiadającego gospodarki rynkowej celem wniosków o MET/IT jest umożliwienie uzyskania indywidualnego marginesu dumpingu spółkom nieujętym w próbie lub spółkom, których wniosek został przyjęty zgodnie z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Twierdzenie Brosmann Footwear i in. jest w każdym razie bez znaczenia, gdyż same zainteresowane słusznie podkreślają, że nie domagały się prawa do skorzystania z indywidualnego marginesu dumpingu.

51. Ocena Sądu przedstawiona w pkt 78 zaskarżonego wyroku jest również zasadna, gdyż Sąd nie stwierdził, że Brosmann Footwear i in. złożyły wniosek o MET lub IT celem uzyskania indywidualnego marginesu dumpingu. Pozostałe naruszenia prawa podniesione przez Brosmann Footwear i in. nie znajdują potwierdzenia w dowodach lub są niedopuszczalne.

52. Komisja dodaje, że zgodnie z twierdzeniem Sądu instytucje nie mają obowiązku badania każdego wniosku o MET lub IT, w tym także w przypadku, gdy zdecydują się skorzystać z kontroli wyrywkowej. Jak Sąd stwierdził w pkt 77 zaskarżonego wyroku, instytucje mogły ograniczyć się do badania wniosków objętych próbą, ponieważ w niniejszej sprawie, tak jak orzekł Sąd w pkt 84 zaskarżonego wyroku, nie zostało zakwestionowane, że obliczanie marginesu dumpingu indywidualnego dla wszystkich przedsiębiorców nieujętych w próbie, którzy złożyli wnioski w tym względzie, znacznie skomplikowałoby instytucjom zadanie i uniemożliwiłoby zakończenie dochodzenia w rozsądnym terminie.

53. W odniesieniu do drugiego zarzutu odwołania Rada i Komisja są zdania, że jest on w części bezzasadny, a w części niedopuszczalny. Co się tyczy zarzucanego przekroczenia terminu trzech miesięcy dla zbadania wniosków o MET/IT złożonych przez Brosmann Footwear i in., instytucje te odsyłają do oceny dokonanej przez Sąd w pkt 92 zaskarżonego wyroku. I tak, ponieważ instytucje nie są zobowiązane do badania wniosków o MET/IT złożonych przez spółki nieujęte w próbie, Rada i Komisja utrzymują, że termin trzech miesięcy, o którym mowa w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, nie ma dla nich żadnego znaczenia. Co się tyczy naruszenia tego samego terminu w odniesieniu do badania wniosków o MET/IT złożonych przez spółki ujęte w próbie, Rada i Komisja twierdzą, że zarzut ten nie został podniesiony przed Sądem, a zatem stanowi on nowy zarzut, niedopuszczalny na etapie odwołania.

3. Analiza

54. Te dwa pierwsze zarzuty odwołania dotyczą kwestii zakresu art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

55. Nie zostało zakwestionowane, że art. 17 rozporządzenia podstawowego pozwala Komisji skorzystać z techniki kontroli wyrywkowej, w szczególności w przypadku, gdy liczba podmiotów popierających skargę antydumpingową lub eksporterów jest duża.

56. Ponadto Brosmann Footwear i in. nie krytykują oceny Sądu przedstawionej w pkt 72 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą korzystanie z techniki kontroli wyrywkowej stanowi ograniczenie dochodzenia.

57. I tak, zgodnie z orzeczeniem Sądu, eksporterzy lub producenci nieujęci w próbie nie wchodzą w zakres dochodzenia.

58. Należy jednak podnieść, że art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego ogranicza nieznacznie to twierdzenie w konkretnym przypadku wniosków o obliczenie „indywidualnych marginesów dumpingu".

59. Przepis ten przewiduje bowiem, że w przypadku gdy Komisja stosuje metodę kontroli wyrywkowej, eksporter lub producent nieobjęty próbą, który przekazał niezbędne informacje w przewidzianych terminach, może „jednak" skorzystać z obliczenia „indywidualnego marginesu dumpingu". Możliwość ta przysługuje producentowi lub eksporterowi niewyznaczonemu do próby, „z wyjątkiem sytuacji, gdy [ich] liczba jest tak duża, że indywidualne badanie byłoby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiałoby zakończenie postępowania w odpowiednim czasie".

60. Przypominam, że w zaskarżonym wyroku z jednej strony w jego pkt 76 i 77 Sąd uznał, że przyjęcie wniosku o obliczenie indywidualnego marginesu dumpingu opiera się na założeniu przyjęcia wniosku o MET/IT, gdy chodzi o kraje, których dotyczy art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego, przy czym zgodnie z art. 17 ust. 3 tego rozporządzenia podmiot gospodarczy nieobjęty próbą nie może korzystać z bezwarunkowego prawa do korzystania z obliczenia tego marginesu. Z drugiej strony w pkt 78 tego wyroku Sąd stwierdził, że z uwagi na to, iż przyznanie MET lub IT służy wyłącznie ustaleniu metody obliczania wartości normalnej w celu obliczenia indywidualnych marginesów dumpingu, art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego pozwala Komisji, aby nie rozpatrywała wniosków o MET/IT złożonych przez przedsiębiorców nieobjętych próbą, jeżeli obliczenie tych marginesów byłyby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiałoby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.

61. Brosmann Footwear i in. słusznie nie zakwestionowały analizy dokonanej w pkt 76 i 77 zaskarżonego wyroku.

62. Aby bowiem umożliwić Komisji ostatecznie obliczenie indywidualnego marginesu dumpingu, eksporterzy lub producenci z kraju nieposiadającego gospodarki rynkowej, ale który jest członkiem Światowej Organizacji Handlu, muszą uprzednio albo powołać się na MET, czyli spełniać warunki wymienione w art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego, albo, w przypadku gdy nie mogą skorzystać z tych przepisów i wtedy wartość normalna jest obliczana na podstawie art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, muszą korzystać z indywidualnej procedury, której przesłanki uregulowane są w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

63. Jak zatem orzekł Sąd w pkt 76 zaskarżonego wyroku, obliczenie indywidualnego marginesu dumpingu zależy od przyznania MET albo IT. Obliczenie to podlega jednak zastrzeżeniu przewidzianemu w art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym ocena indywidualna nie powinna być nadmiernie uciążliwa i nie może uniemożliwić zakończenia dochodzenia w odpowiednim czasie, jak stwierdził Sąd w pkt 76 tego wyroku.

64. Bardziej problematyczna jest moim zdaniem ocena Sądu przedstawiona w pkt 78 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą MET i IT w istocie znajdują zastosowanie jedynie do obliczania indywidualnego marginesu dumpingu i w związku z tym Komisja może odmówić badania wniosków o MET/IT złożonych przez eksporterów nieujętych w próbie na mocy art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, w przypadku gdyby obliczenie tych marginesów byłoby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiłoby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.

65. Mimo że należy przyjąć, że wniosek o przyznanie MET lub IT stanowi warunek uzyskania obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu, to złożenie takiego wniosku nie oznacza koniecznie żądania obliczenia tego marginesu. Wnioski o przyznanie MET i IT z jednej strony i wniosek o obliczenie indywidualnego marginesu dumpingu z drugiej strony są regulowane innymi przepisami i znajdują do nich zastosowanie inne terminy.

66. I tak w niniejszej sprawie ogłoszenie o wszczęciu postępowania precyzowało, że wnioski o MET złożone na podstawie art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego i wnioski o IT złożone zgodnie z art. 9 ust. 5 tego rozporządzenia powinny były zostać wysłane do Komisji w terminie 15 dni od publikacji tego ogłoszenia, podczas gdy wnioski o obliczenie indywidualnego marginesu dumpingu wniesione na podstawie art. 9 ust. 6 i art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego powinny były zostać wysłane w terminie 40 dni od publikacji ogłoszenia o wszczęciu postępowania. W przypisie na stronie 1 tego ogłoszenia, do którego odniósł się Sąd w pkt 89 zaskarżonego wyroku, zwrócono zresztą uwagę na fakultatywny charakter wniosku o obliczenie indywidualnego marginesu dumpingu w odniesieniu do eksporterów lub producentów, którzy wnieśli o skorzystanie z MET lub IT. Jak wskazują również Brosmann Footwear i in., wniosek o obliczenie indywidualnego marginesu dumpingu musi zawierać informacje dodatkowe w porównaniu z wnioskiem o przyznanie MET lub IT.

67. Ponadto, jak wynika z pkt 64 rozporządzenia tymczasowego, wymienionego w pkt 95 zaskarżonego wyroku, jedynie czterech chińskich producentów eksportujących nieprzyjętych do próby przez Komisję złożyło wniosek o obliczenie indywidualnego marginesu dumpingu i przedstawiło w przewidzianym terminie niezbędne informacje w celu zastosowania art. 9 ust. 6 i art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, podczas gdy z ustaleń wynika, że 141 chińskich producentów eksportujących złożyło wnioski o przyznanie MET lub IT, wśród nich także Brosmann Footwear i in., jednakże te ostatnie nie wypełniły we wskazanym terminie kwestionariusza, który pozwoliłby im ubiegać się o obliczenie indywidualnego marginesu dumpingu.

68. W związku z tym zarówno z przepisów prawa, jak i z akt niniejszej sprawy jasno wynika, że podmiot gospodarczy wnoszący o MET lub IT niekoniecznie domaga się obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu. Nie ma w każdym razie takiego obowiązku.

69. A zatem, zważywszy, że wniosek o MET lub IT nie musi być związany z wnioskiem o obliczenie indywidualnego marginesu dumpingu, nie wiem jak – w przypadku niezłożenia konkretnego wniosku o obliczenie tego marginesu – art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego można byłoby rozszerzyć na rozpatrywanie wniosków o MET lub IT złożonych przez eksporterów lub producentów nieobjętych próbą.

70. Uważam więc, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 78 zaskarżonego wyroku, że art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego zezwalał Komisji, aby nie badała wniosków o MET/IT złożonych przez spółki, które, tak jak Brosmann Footwear i in., nie były objęte próbą. Artykuł ten pozwala jedynie Komisji, aby nie badała wniosków o obliczenie indywidualnych marginesów dumpingu spółki nieujętej w próbie w przewidzianych w tym artykule warunkach.

71. Wszelako uważam, że wskazane naruszenie prawa jest bez znaczenia, gdyż nie może spowodować uchylenia zaskarżonego wyroku.

72. W tym względzie warto przypomnieć, że Sąd słusznie stwierdził, iż kontrola wyrywkowa stanowi ograniczenie dochodzenia i ocena ta nie stanowi przedmiotu krytyki Brosmann Footwear i in. Ocena ta nie dotyczy zatem spółek nieujętych w próbie.

73. Jak wcześniej wspomniałem, jedyny wyjątek od takiego ograniczenia dochodzenia, który jednak został natychmiast złagodzony, dotyczy badania wniosków o obliczenie indywidualnych marginesów dumpingu złożonych przez eksporterów lub producentów nieobjętych próbą i jest o nim mowa w art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Jako że wyjątek ten należy interpretować ściśle, nie można jego zakresem objąć wniosków o MET i IT złożonych przez producentów lub eksporterów niewchodzących w zakres próby.

74. W takich warunkach Komisja miała prawo na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nie zbadać wniosków o MET i IT złożonych przez spółki nieujęte w próbie. Niezbadanie tych wniosków jest ściśle związane z techniką kontroli wyrywkowej, niezależnie od zastosowania art. 17 ust. 3.

75. W tym kontekście należy podnieść, że Brosmann Footwear i in. nie kwestionują ani składu próby, do której należą chińscy producenci eksportujący, ani jej reprezentatywnego charakteru. Brosmann Footwear i in. ograniczają się w pkt 22 odwołania do krytyki przyjętej przez Sąd wykładni art. 17 rozporządzenia podstawowego, stwierdzając, że technika kontroli wyrywkowej może być skutecznie ustanowiona tylko wtedy, gdy Komisja korzysta z niej po zbadaniu wniosków o MET/IT.

76. Tymczasem nie można twierdzić, że ograniczenie dochodzenia, na które składa się technika kontroli wyrywkowej, może nastąpić dopiero po zbadaniu przez Komisję wszystkich wniosków o MET lub IT, w tym także wniosków złożonych przez spółki nieujęte w próbie. W zakresie, w jakim zgodnie z art. 5 ust. 10 rozporządzenia podstawowego w ogłoszeniu o wszczęciu postępowania zawiadomiono o wszczęciu dochodzenia i w jakim wnioski o MET i IT mogą zostać złożone jedynie po jego wszczęciu, ograniczenie dochodzenia wynikające z techniki kontroli wyrywkowej musi oznaczać, że wnioski o MET lub IT złożone przez spółki nieujęte w próbie nie muszą być badane.

77. Wbrew temu, co dalej twierdzą Brosmann Footwear i in., nieprzeprowadzenie takiego badania nie pociąga za sobą naruszenia zasady równego traktowania pomiędzy przedsiębiorstwami nieujętymi w próbie na niekorzyść przedsiębiorstw nieujętych w próbie, które „zasługiwałyby" na MET lub IT, w ten sposób, że w odniesieniu do obliczania marginesu dumpingu są one traktowane w taki sam sposób jak spółki nieujęte w próbie, ale których wnioski o MET lub IT zostały odrzucone.

78. Poza tym, że taka argumentacja jest z natury hipotetyczna, w przypadku Brosmann Footwear i in. należy podnieść, że art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego przewiduje, że cło antydumpingowe nakładane na przywóz dokonywany przez producentów eksportujących, którzy nie zostali objęci badaniem, nie może przekroczyć średniego ważonego marginesu dumpingu stwierdzonego u stron w kontroli wyrywkowej. Przepis ten, którego zgodność z prawem nigdy nie była kwestionowana przez Brosmann Footwear i in., nie przyznaje zatem producentom eksportującym, nieujętym w próbie, którzy wnioskowali o MET lub IT, prawa do uzyskania od instytucji obliczenia średniego ważonego marginesu dumpingu, innego niż taki margines obliczony z uwzględnieniem wszystkich spółek wchodzących w skład próby, niezależnie od tego, czy spółki te uzyskały MET lub IT.

79. Mając na uwadze powyższe rozważania oraz pomimo naruszenia prawa przez Sąd w ramach wykładni art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, co do zasady Sąd w pkt 92 zaskarżonego wyroku słusznie jednak stwierdził, w odniesieniu do przekroczenia terminu 3 miesięcy przysługującego Komisji na zbadanie wniosków o MET lub IT złożonych przez Brosmann Footwear i in., że termin ten dotyczy jedynie badania wniosków złożonych przez spółki objęte dochodzeniem, czyli producentów eksportujących wchodzących w skład próby.

80. Co się tyczy nieprzestrzegania terminu dla zbadania wspomnianych wniosków o MET/IT złożonych przez te ostatnie spółki, moim zdaniem Brosmann Footwear i in. nie mogą zarzucać Sądowi, że nie rozstrzygnął tej kwestii, gdyż istotnie, zarzut ten nie został podniesiony w pierwszej instancji. Wprawdzie przedstawiciel Brosmann Footwear i in. stwierdził na rozprawie przed Trybunałem, że zarzut ten został podniesiony w pkt 67 skargi, to z kontekstu, w jakim został on sformułowany, wynika, że wspomniane nieprzestrzeganie terminu trzech miesięcy dotyczyło jedynie wniosków o MET/IT złożonych przez Brosmann Footwear i in. i, ewentualnie, przez innych chińskich producentów eksportujących nieujętych w próbie. Kwestia ta wpisuje się bowiem w część skargi dotyczącą naruszenia art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, a w szczególności naruszenia *prawa do obrony*. Biorąc pod uwagę, że prawo do obrony ze swojej natury jest prawem podmiotowym, wszystko wskazuje na to, że omawiana część zarzutu w takiej postaci nie mogła skutecznie odnosić się do spółek chińskich objętych próbą, których wnioski o MET lub IT zostały zbadane przez instytucje. Sugeruję zatem odrzucenie tego twierdzenia jako niedopuszczalnego na etapie odwołania.

81. Z opisanych powyżej względów proponuję oddalić dwa pierwsze zarzuty odwołania, pierwszy jako bezskuteczny, a drugi jako bezzasadny.

B – *W przedmiocie trzeciego zarzutu odwołania dotyczącego naruszenia prawa i wypaczenia dowodów odnoszących się do wystarczającej współpracy przemysłu wspólnotowego w toku dochodzenia i do jego przebiegu*

82. Zarzut ten dzieli się na dwie części dotyczące naruszenia prawa i odpowiednio wypaczenia dowodów odnoszących się do wystarczającej współpracy przemysłu wspólnotowego w toku dochodzenia i do jego przebiegu.

1. W przedmiocie części pierwszej dotyczącej naruszenia prawa i wypaczenia dowodów odnoszących się do wystarczającej współpracy przemysłu wspólnotowego na etapie dochodzenia

a) Argumenty stron

83. Zdaniem Brosmann Footwear i in. Sąd ograniczył się do zbadania, czy skarga korzystała z poparcia uzasadniającego wszczęcie dochodzenia w sprawie antydumpingu, ale nie zbadał on, czy instytucje słusznie stwierdziły, że 804 producentów wspólnotowych nieprzyjętych do próby, którzy odpowiedzieli tylko na pierwszy kwestionariusz przekazany przed dochodzeniem (zwany dalej „kwestionariuszem w sprawie zdolności do złożenia skargi antydumpingowej") wystarczająco współpracowało, aby ustalić ich „zdolność do udziału w dochodzeniu". Innymi słowy, Sąd nie sprawdził, czy instytucje słusznie uznały, że wymóg zdolności pozostawał spełniony w toku dochodzenia. I tak Brosmann Footwear i in. twierdzą, że nie zostało ustalone, czy wysoki stopień poparcia dla skargi przed wszczęciem dochodzenia pozostał taki sam jak współpraca i zdolność podmiotów po wszczęciu tego dochodzenia. Sąd powinien był więc stwierdzić, że instytucje były zobowiązane zweryfikować współpracę 804 skarżących, wysyłając do nich kwestionariusz w ramach kontroli wyrywkowej. Zgodnie z twierdzeniem Sądu z pkt 108 zaskarżonego wyroku, taki kwestionariusz jest bowiem zwykle wysyłany do producentów wspólnotowych celem sprawdzenia ich współpracy w dochodzeniu. Tymczasem w pkt 110–112 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził co do zasady, że instytucje mogły nie wysyłać kwestionariusza w ramach kontroli wyrywkowej do 804 producentów wspólnotowych nieujętych w próbie, aby sprawdzić ich współpracę w dochodzeniu, i przyznał, że samo oświadczenie o poparciu skargi w odpowiedzi na kwestionariusz w sprawie zdolności do złożenia skargi antydumpingowej było wystarczające, aby sprawdzić ich współpracę, i w ten sposób Sąd naruszył art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz obowiązek uzasadnienia wyroku.

84. Ocena dokonana w pkt 111 zaskarżonego wyroku również prowadzi do wypaczenia dowodów, ponieważ Sąd nie mógł wywieść z kwestionariusza w sprawie zdolności do złożenia skargi antydumpingowej, iż producenci wspólnotowi mieli świadomość, że informacje przez nich przekazywane mogły zostać zweryfikowane w toku dochodzenia i że odpowiedzi na pytania były wystarczające, aby stwierdzić współpracę w toku dochodzenia.

85. Z tych względów Brosmann Footwear i in. twierdzą, że Sąd powinien był uznać, że tylko 10 spółek Unii ujętych w próbie współpracowało w dochodzeniu, co jest jednak niewystarczające dla osiągnięcia poziomu 25% wymaganego dla spełnienia warunku „zdolności do udziału w dochodzeniu". W tych okolicznościach spółki te nie mogły skutecznie reprezentować „przemysłu wspólnotowego" w postępowaniu antydumpingowym.

86. Rada i Komisja proponują oddalić część pierwszą zarzutu trzeciego. Instytucje te uznały co do istoty, że producenci unijni, którzy odpowiedzieli na pytania o zdolność do złożenia skargi antydumpingowej i potwierdzili swoje poparcie dla tej skargi, współpracowali. W konsekwencji należy uznać, że 814 spółek stanowi „przemysł wspólnotowy" w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Komisja nie była zobowiązana ponownie sprawdzić, czy spółki te współpracowały po wszczęciu dochodzenia.

b) Analiza

87. W art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego podkreślono, że w ramach postępowania antydumpingowego Komisja wysyła szereg rodzajów kwestionariuszy do zainteresowanych stron.

88. Rodzaje i funkcje tych kwestionariuszy nie zostały jednak opisane w rozporządzeniu podstawowym.

89. Jak zwróciła uwagę Rada i nie zostało to zakwestionowane przez Brosmann Footwear i in. – zasadą ogólną jest, że Komisja wysyła producentom unijnym, którzy złożyli skargę, dwa rodzaje kwestionariuszy.

90. Kwestionariusz w sprawie zdolności do złożenia skargi antydumpingowej – którego dokładny tytuł w niniejszej sprawie został przypomniany w pkt 110 zaskarżonego wyroku, brzmi: „Prawdopodobne wszczęcie postępowania antydumpingowego w zakresie przywozu obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu" – odpowiada kwestionariuszowi oceniającemu stopień poparcia dla skargi. W konsekwencji kwestionariusz ten zostaje przekazany przed wszczęciem dochodzenia.

91. Drugi kwestionariusz, zwany „kwestionariuszem w ramach kontroli wyrywkowej", jest przekazywany producentom unijnym po wszczęciu dochodzenia. Kwestionariusz ten jest zazwyczaj uzupełniany w dwóch etapach. Po pierwsze, wszyscy producenci otrzymują krótki kwestionariusz w ramach kontroli wyrywkowej, wymagający dostarczenia niezbędnych informacji, zwłaszcza na temat wielkości produkcji i sprzedaży, a odpowiedzi służą zwykle stworzeniu próby reprezentatywnej. W ramach tego pierwszego kwestionariusza Komisja pyta również, czy w przypadku techniki kontroli wyrywkowej producenci unijni są gotowi: należeć do próby, przedstawić niezbędne informacje w celu oceny szkody oraz pozwolić Komisji, by przeprowadziła kontrolę w lokalach. Po drugie, po wybraniu składu próby, tylko producentom unijnym ujętym w próbie Komisja wysyła część drugą kwestionariusza, zwaną „pełnym kwestionariuszem w ramach kontroli wyrywkowej", który dotyczy oceny szkody wyrządzonej przemysłowi Unii.

92. W niniejszym przypadku zostało ustalone, co Sąd stwierdził w pkt 109 zaskarżonego wyroku, że ze względu na wyjątkowo dużą liczbę producentów unijnych Komisja zastosowała odmienną procedurę. I tak doboru do próby Komisja dokonała w oparciu o dane zebrane dzięki kwestionariuszowi w sprawie zdolności do złożenia skargi antydumpingowej, a drugi kwestionariusz wysłała wyłącznie do

spółek z Unii, które złożyły skargę i które były ujęte w próbie, tak aby te ostatnie dostarczyły dane głównie z zakresu oceny szkody. Producenci unijni nieobjęci próbą, czyli 804 spółek z 814 producentów, w których imieniu została złożona skarga, nie otrzymało krótkiego kwestionariusza w sprawie kontroli wyrywkowej.

93. Zdaniem Brosmann Footwear i in. Sąd naruszył art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, uznając, że Komisja mogła zastosować taką procedurę.. Zgodnie z takim podejściem i w tych okolicznościach Komisja nie zbadała bowiem współpracy w dochodzeniu spółek nieujętych w próbie. Z tego względu spółki te powinny być wyłączone z definicji „przemysłu wspólnotowego" zgodnie z art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Prowadzić to powinno do stwierdzenia, że warunki wymagane dla poparcia skargi, czyli współpraca w dochodzeniu i ocena szkody spowodowanej dumpingiem przemysłowi Unii, nie zostały spełnione.

94. Argumentacja ta nie przekonuje mnie.

95. W pierwszej kolejności zostało ustalone, jak stwierdził Sąd w pkt 103 zaskarżonego wyroku, że zgodnie z art. 5 ust. 1 i 4 rozporządzenia podstawowego dochodzenie antydumpingowe jest wszczęte zgodnie z prawem, z wyjątkiem art. 5 ust. 6, niemającego zastosowania w niniejszym przypadku, jeśli skarga antydumpingowa została złożona przez „przemysł wspólnotowy" lub w jego imieniu. Skargę uznaje się za złożoną przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu, jeśli jest popierana przez producentów unijnych reprezentujących, w odniesieniu do podobnych produktów, ponad 50% całkowitej produkcji podobnego produktu wytworzonej przez część przemysłu wspólnotowego wyrażającą poparcie lub sprzeciw wobec skargi antydumpingowej. Ponadto producenci wyraźnie popierający skargę antydumpingową powinni też reprezentować co najmniej 25% całkowitej produkcji podobnego produktu wytwarzanego przez przemysł wspólnotowy.

96. Również w pkt 105 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł – i jest to ocena, której nie kwestionują Brosmann Footwear i in. – że „poparcie" skargi antydumpingowej złożonej przez przemysł wspólnotowy lub w imieniu „przemysłu wspólnotowego" w rozumieniu art. 5 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego oznacza dla przedstawiającego ją lub przedstawiających ją podmiotów bądź osób, w których imieniu została złożona, po pierwsze, dostarczenie elementów dowodowych, których Komisja żąda w celu weryfikacji przesłanek wymaganych dla nałożenia cła antydumpingowego, a po drugie, zgodę na poddanie się wszelkiej kontroli, którą Komisja może przeprowadzić w celu zbadania, czy dostarczone elementy dowodowe są zgodne z rzeczywistością.

97. To drugie zobowiązanie oznacza współpracę w dochodzeniu, która nie została zdefiniowana w rozporządzeniu podstawowym, jednak z jego art. 6 ust. 8 i art. 18 rozporządzenia podstawowego wynika, że odnosi się ona do zamiaru przyczynienia się przez zainteresowane strony do sprawnego przebiegu dochodzenia, przede wszystkim poprzez ich zaangażowanie w udostępnienie lub dostarczenie informacji Komisji oraz poddanie się dokładnym weryfikacjom przeprowadzanym przez Komisję.

98. W tym względzie należy podnieść, że rozporządzenie podstawowe nie przewiduje żadnej konkretnej techniki pozwalającej ustalić poparcie dla skargi lub zbadać współpracę w dochodzeniu ze strony producentów unijnych. Brosmann Footwear i in. w swoim odwołaniu przyznają nawet kilkakrotnie, że na wzór tego, co Sąd w istocie stwierdził, nie ma jednej techniki obowiązującej Komisję[8]. Mając na uwadze dużą swobodę uznania przysługującą instytucjom, słuszne jest, że nie narzuca się Komisji konkretnego podejścia w celu ustalenia poparcia dla skargi lub zbadania współpracy w dochodzeniu ze strony producentów unijnych, w szczególności gdy zostało stwierdzone, tak jak w niniejszej sprawie, że wyjątkowo duża liczba producentów unijnych złożyła skargę.

8 — Zobacz pkt 50, 51 odwołania.

99. Następnie wprawdzie jest jasne, że spółki objęte próbą muszą w pełni współpracować w trakcie całego dochodzenia, to współpraca producentów unijnych nieobjętych dochodzeniem polega na przekazaniu informacji, po pierwsze, pozwalających ustalić ich przynależność lub jej brak do „przemysłu wspólnotowego", tak by sprawdzić ich poparcie dla skargi, oraz po drugie, pozwalających dobrać próbę. Bowiem zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego po tym, jak próba została dobrana, producenci unijni, nienależący do tej próby, z definicji nie uczestniczą w dochodzeniu.

100. I tak w odniesieniu do elementu pierwszego, a mianowicie sprawdzenia poparcia dla skargi, Brosmann Footwear i in. nie kwestionują merytorycznej kontroli dokonanej w tym względzie przez Sąd w pkt 110 i 111 zaskarżonego wyroku. W świetle uściślenia zawartego w poprzednim punkcie niniejszej opinii pragnę dodać, że wbrew twierdzeniu Brosmann Footwear i in. do sądu pierwszej instancji nie należało zbadanie „zdolności [spółek nieobjętych próbą] do udziału w dochodzeniu". Wprawdzie wyrażenie to należy rozumieć jako badanie współpracy po dokonaniu doboru próby, to czynność ta znajduje pełne zastosowanie jedynie w odniesieniu do spółek ujętych w próbie.

101. Co się zaś tyczy elementu drugiego, czyli doboru próby, Brosmann Footwear i in. słusznie podnoszą, że w pkt 164 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, iż w oparciu o kwestionariusz wysłany do 814 producentów unijnych[9] Komisja znajdowała się w posiadaniu informacji niezbędnych do ustanowienia próby na podstawie tych kryteriów, które jej zdaniem były najbardziej istotne. Wprawdzie Brosmann Footwear i in. uważają, że Sąd wypaczył dowody, stwierdzając, że kwestionariusz w sprawie zdolności do złożenia skargi antydumpingowej zawierał pytania dotyczące innego okresu niż okres dochodzenia, to zarzut ten, nie dość, że nie znajduje potwierdzenia, to przede wszystkim, na co słusznie zwróciła uwagę Rada, zostaje podważony w samej treści kwestionariusza, który dotyczy między innymi produkcji każdej ze spółek, która złożyła skargę w okresie obejmującym dochodzenie[10].

102. W tych okolicznościach proponuję oddalić część pierwszą trzeciego zarzutu odwołania.

2. W przedmiocie części drugiej dotyczącej naruszenia prawa i wypaczenia dowodów odnoszących się do przebiegu dochodzenia

a) Argumenty stron

103. Brosmann Footwear i in. utrzymują, że Sąd naruszył art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, stwierdzając, że dla potrzeb próby instytucje miały prawo korzystać z informacji zebranych przed ogłoszeniem o wszczęciu postępowania antydumpingowego.

104. Tytułem ewentualnym Brosmann Footwear i in. twierdzą, że wykorzystując informacje przekazane w ramach kwestionariusza w sprawie zdolności do złożenia skargi antydumpingowej, Komisja rozpoczęła dochodzenie wcześniej niż data ogłoszenia o wszczęciu dochodzenia. W konsekwencji Brosmann Footwear i in. podnoszą, że Komisja nie zakończyła dochodzenia w terminie 15 miesięcy przewidzianych w art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

105. Rada i Komisja uważają, że argument ten jest bezzasadny.

9 — Warto zauważyć, że w tym punkcie zaskarżonego wyroku Sąd niewątpliwie popełnił zwykłą omyłkę pisarską, odwołując się do kwestionariusza w ramach kontroli wyrywkowej, nie zaś do kwestionariusza w sprawie zdolności do złożenia skargi antydumpingowej.

10 — Zobacz załącznik 7 do odwołania (s. 289) z tabelami wysłanymi do producentów unijnych, którzy złożyli skargę, dotyczącymi lat 2003 i 2004 oraz pierwszego kwartału 2005 r.

b) Analiza

106. Jest bezsporne, że dane dostarczone w odpowiedzi na kwestionariusz w sprawie zdolności do złożenia skargi antydumpingowej Komisja zebrała przed publikacją ogłoszenia o wszczęciu dochodzenia.

107. Niemniej, jak Sąd stwierdził co do istoty w pkt 114 zaskarżonego wyroku, skoro Komisja jest zobowiązana do zebrania i weryfikacji niektórych informacji przedstawionych przez podmioty, które złożyły skargę antydumpingową przed wszczęciem postępowania, przepisy rozporządzenia nie stoją na przeszkodzie temu, aby Komisja brała te informacje pod uwagę w ramach dochodzenia.

108. Fakt, że zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja rozpoczyna dochodzenie po publikacji ogłoszenia o jego wszczęciu, nie oznacza, że zebranych przez nią informacji przed dochodzeniem nie można wykorzystać w czasie jego trwania.

109. Odmienny wniosek oznaczałby wymuszenie na Komisji, aby zwracała się do producentów unijnych, którzy złożyli skargę antydumpingową, o ponowne przedstawianie zasadniczo takich samych informacji, co byłoby niezgodne z wymogami dobrej administracji i skutecznego zarządzania ograniczonymi zasobami, zwłaszcza w przypadku, gdy tak jak w niniejszej sprawie liczba podmiotów, które złożyły skargę antydumpingową, jest wyjątkowo duża.

110. Co więcej, co już podkreśliłem, Brosmann Footwear i in. nie kwestionują szczególnie faktu, że dane zebrane przed publikacją ogłoszenia o wszczęciu dochodzenia pozwalają na wystarczający w świetle prawa dobór producentów unijnych do próby.

111. Ponadto, co się tyczy poszanowania terminu 15 miesięcy, od publikacji ogłoszenia o wszczęciu dochodzenia, przewidzianego dla nałożenia ostatecznego cła, w pkt 118 zaskarżonego wyroku Sąd słusznie stwierdził, że rozporządzenie ostateczne w pełni respektuje ten wymóg wynikający z rozporządzenia podstawowego. Mimo że Komisja zebrała informacje przed publikacją ogłoszenia o wszczęciu dochodzenia od producentów unijnych, którzy złożyli skargę antydumpingową, informacje te zostały wykorzystane i sprawdzone dla potrzeb doboru próby po wszczęciu tego dochodzenia. Zatem Komisja nie wszczęła dochodzenia przed publikacją ogłoszenia o wszczęciu dochodzenia.

112. Z związku z tym należy oddalić drugą część trzeciego zarzutu odwołania oraz zarzut ten w całości.

C – W przedmiocie czwartego zarzutu odwołania, dotyczącego naruszenia prawa i wypaczenia dowodów w odniesieniu do oceny szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu

1. Ustalenia Sądu

113. W postępowaniu w pierwszej instancji Brosmann Footwear i in. stwierdziły, że instytucje oparły się na nierzetelnych danych przy ocenie makro- i mikroekonomicznych czynników związanych ze szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy. W szczególności Brosmann Footwear i in. na podstawie informacji głównie z prasy, które zostały przekazane Komisji, twierdziły, że niektóre spółki włoskie, ujęte prawdopodobnie w próbie producentów unijnych, przedstawiły nieprawdziwe informacje i popełniły oszustwa na poziomie krajowym w celu skorzystania z subsydiów lub naruszenia kodeksu pracy.

114. Sąd odrzucił te argumenty.

115. Najpierw w pkt 168 zaskarżonego wyroku Sąd podkreślił, że okoliczność, iż przedsiębiorstwo popełniło nadużycia na szczeblu krajowym, niekoniecznie oznacza, że nie współpracuje w dochodzeniu antydumpingowym i że dostarcza w jego ramach nieprawdziwe informacje. Okoliczność ta, nawet potwierdzona, nie pozwala sama w sobie stwierdzić, że dane dostarczone w ramach dochodzenia antydumpingowego są niewiarygodne, jeśli nie mają one żadnego związku z tymi oszustwami. Ponadto w pkt 169 zaskarżonego wyroku, w odpowiedzi na argument dotyczący skazania zarządcy spółki włoskiej za nieprawidłowości w księgowości, Sąd uznał, że rozpatrywane fakty dotyczą okresu poprzedzającego o kilka lat okres objęty dochodzeniem i nie podważają one wiarygodności danych przedstawionych w ramach omawianego dochodzenia antydumpingowego.

116. Następnie w odniesieniu do twierdzeń Brosmann Footwear i in. dotyczących nieprawdziwych danych, które miały zostać dostarczone przez dwie włoskie spółki, w pkt 173 zaskarżonego wyroku Sąd zasadniczo uznał, że można je uznać za istotne, jeśli dane te mogą podważyć czynniki (makroekonomiczne i mikroekonomiczne) brane pod uwagę przez Radę w celu ustalenia istnienia szkody dla przemysłu wspólnotowego.

117. Przechodząc do badania wpływu, jaki dane te mogłyby wywierać na wskaźniki makroekonomiczne szkody, Sąd, w pkt 174–176 zaskarżonego wyroku, odrzucił jeden po drugim argumenty Brosmann Footwear i in. W szczególności, w odniesieniu do zarzucanego oszustwa popełnionego przez jedno z dwóch przedsiębiorstw włoskich, polegającego na uzyskaniu pomocy państwa na zakup nowych maszyn, które zostały jednakże zainstalowane w państwie trzecim, w pkt 176 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że nawet przy założeniu, że twierdzenie to zostałoby udowodnione, okoliczność ta mogła mieć negatywny wpływ wyłącznie na rzeczywisty poziom inwestycji w ramach wspólnego rynku, potwierdzając wnioski Rady w tym zakresie.

118. Co się tyczy wpływu tych danych na wskaźniki mikroekonomiczne szkody zbadane w pkt 178 i 179 zaskarżonego wyroku, Sąd co do zasady orzekł, że nawet jeśli dane przekazane przez dwie włoskie spółki mogły wywrzeć wpływ na obliczenie średniej ceny obuwia ze skórzanymi cholewkami w Unii Europejskiej, kryterium średniej ceny sprzedaży nie jest samo w sobie czynnikiem o decydującym znaczeniu. Nawet przy założeniu, że średnia cena sprzedaży jest w rzeczywistości wyższa, nie jest to argument wystarczający, aby podważyć wnioski Rady w zakresie przepływu środków finansowych, rentowności, zwrotu z inwestycji, zdolności do pozyskiwania kapitału i inwestycji, z których wszystkie wykazują znaczne pogorszenie sytuacji przemysłu wspólnotowego.

2. Argumenty stron

119. W pierwszej kolejności Brosmann Footwear i in. utrzymują, że Sąd naruszył prawo i wypaczył dowody, stwierdzając w pkt 179 zaskarżonego wyroku, w odniesieniu do mikroekonomicznych wskaźników szkody, że wyższy poziom średniej ceny sprzedaży obuwia ze skórzanymi cholewkami nie podważa wniosków Rady w zakresie przepływu środków finansowych, rentowności, zwrotu z inwestycji, zdolności do pozyskiwania kapitału i inwestycji. Zdaniem Brosmann Footwear i in. wyższa cena sprzedaży tego obuwia musiała wywrzeć pozytywny wpływ na każdy z tych czynników, powodując w szczególności wyższą marżę zysku i większy przepływ środków finansowych. Podobnie, co się tyczy makroekonomicznych wskaźników szkody, Brosmann Footwear i in. po pierwsze twierdzą, że Sąd ograniczył się do odesłania do oceny dokonanej przez Radę i nie uwzględnił skazania spółek włoskich za nieprawdziwe zapisy i podrobione faktury, co wskazały Brosmann Footwear i in., a oznaczałoby to, że Komisja nie mogła zaufać prawidłowości informacji przekazanych przez te spółki. Po drugie, Brosmann Footwear i in. twierdzą, że Sąd w pkt 176 zaskarżonego wyroku nie uznał niezaprzeczalnego wpływu oszustw na tendencje w dziedzinie inwestycji w postaci znacznego wyolbrzymienia spadku sprzedaży, który miał miejsce w okresie dochodzenia.

120. W drugiej kolejności Brosmann Footwear i in. twierdzą, że Sąd w zaskarżonym wyroku naruszył prawo, ponieważ nie sprawdził, czy instytucje zbadały starannie i bezstronnie przekazane im przez Brosmann Footwear i in. informacje na temat oszustwa spółek włoskich współpracujących w dochodzeniu.

121. W trzeciej kolejności Brosmann Footwear i in. uważają, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając w pkt 182 zaskarżonego wyroku, że Rada wywiązała się z obowiązku uzasadnienia.

122. Rada utrzymuje, że omawiany zarzut odwołania jest w części niedopuszczalny i w części bezzasadny. Komisja przychyla się do tego stanowiska.

3. Analiza

123. Uważam, że zarzut ten należy uznać w części za niedopuszczalny i w części za bezzasadny.

124. Należy przede wszystkim przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w ramach odwołania Trybunał nie jest właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani też zasadniczo do badania dowodów, które Sąd przyjął na ich poparcie. Jeśli zatem dowody te uzyskano w prawidłowy sposób przy poszanowaniu zasad ogólnych prawa i przepisów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę powinno się nadać przedstawionym mu dowodom. Ocena ta nie stanowi zatem, z zastrzeżeniem przypadków wypaczenia tych dowodów, kwestii prawnej, która jako taka podlega kontroli Trybunału [11].

125. W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że w ramach pierwszej serii twierdzeń dotyczących, po pierwsze, podniesionego przez Brosmann Footwear i in. wpływu zarzucanych oszustw inwestycyjnych popełnionych przez spółki włoskie na makroekonomiczne wskaźniki szkody i, po drugie, wpływu ewentualnego podwyższenia średniej ceny sprzedaży obuwia ze skórzanymi cholewkami w Unii na mikroekonomiczne wskaźniki szkody, Brosmann Footwear i in. zwracają się do Trybunału o ponowne zbadanie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd w pkt 176 i 179 zaskarżonego wyroku, co nie należy do właściwości Trybunału w ramach odwołania.

126. Dodam, że Brosmann Footwear i in. nie dowodzą w żaden sposób zarzucanego przez nie wypaczenia dowodów, które mogłoby stanowić naruszenie prawa w tych punktach zaskarżonego wyroku. Zostało tymczasem ustalone, że wypaczenie dowodów musi w oczywisty sposób wynikać z akt sprawy bez konieczności dokonywania nowej oceny faktów i dowodów [12].

127. Ponadto wbrew twierdzeniom Brosmann Footwear i in. Sąd tak po prostu nie odesłał do dokonanej przez Radę oceny wskaźników makroekonomicznych szkody, lecz zbadał wpływ zarzucanych oszustw i podrobionych faktur na wskaźniki, które Rada brała pod uwagę w celu stwierdzenia istnienia szkody, lub, ogólniej, na wiarygodność danych przedstawionych Komisji w trakcie dochodzenia przez wspomniane spółki włoskie, co potwierdzają pkt 169 i 174–176 zaskarżonego wyroku.

128. Pierwszą serię twierdzeń należy zatem uznać w części za niedopuszczalną i w części za bezzasadną.

11 — Zobacz w szczególności wyrok z dnia 18 marca 2010 r. w sprawie C-419/08 P Trubowest Handel i Makarov przeciwko Radzie i Komisji, Zb. Orz. s. I-2259, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo.

12 — Zobacz ww. wyrok w sprawie Trubowest Handel i Makarov przeciwko Radzie i Komisji, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo.

129. Stwierdzeniem niedopuszczalności należy w części także objąć dwa pozostałe twierdzenia skierowane przeciwko pkt 174, 175, 178 i 181 zaskarżonego wyroku, podniesione przez Brosmann Footwear i in. na poparcie niniejszego zarzutu; każde z tych twierdzeń dotyczy wypaczenia dowodów, jednak nie towarzyszy im żaden dowód.

130. Następnie i w pozostałym zakresie Brosmann Footwear i in. nie mogą zarzucać Sądowi, że nie odpowiedział na ich zarzut, zgodnie z którym istotne informacje przekazane przez nie Komisji dotyczące zachowania dwóch spółek włoskich należało zbadać starannie i bezstronnie, skoro – na co zwracają uwagę Brosmann Footwear i in., odsyłając do pkt 69 ich repliki złożonej w postępowaniu w pierwszej instancji – zarzut ten został sformułowany zbyt późno i to w jednym zdaniu tej repliki, a został rozwinięty tytułem żądania ewentualnego w kontekście obowiązku uzasadnienia spoczywającego na instytucjach.

131. W każdym razie z zaskarżonego wyroku wynika, że zamiast zakwestionować podważoną przez Brosmann Footwear i in. merytoryczną zawartość informacji przedstawionych Komisji przez Brosmann Footwear i in. na temat zachowania dwóch spółek włoskich krytykowanego przez Brosmann Footwear i in., Sąd zbadał wpływ, jaki informacje te, zakładając, że zostały one ustalone, mogły wywrzeć na ocenę szkody dla przemysłu wspólnotowego przyjętej przez Radę. Orzekając co do istoty w przedmiocie argumentu Brosmann Footwear i in. oraz uznając, że dowody przedstawione przez te spółki nie mają znaczenia dla stwierdzenia istotnej szkody dla przemysłu wspólnotowego, Sąd, w sposób dorozumiany, ustosunkował się, udzielając odpowiedzi przeczącej, do ciążącego na instytucji obowiązku „starannego i bezstronnego [zbadania] istotnych elementów" w każdym przypadku. Innymi słowy, Sąd uznał, że dane przekazane przez Brosmann Footwear i in. nie miały znaczenia w sprawie, a następnie wywiódł z tego w sposób dorozumiany, że instytucje nie były w żadnym razie zobowiązane do ich zbadania.

132. Z powyższego wynika, że drugie twierdzenie przedstawione przez Brosmann Footwear i in., zakładając, że jest ono dopuszczalne, należy uznać za bezzasadne.

133. Wreszcie, co się tyczy naruszenia prawa w ramach twierdzenia trzeciego, które miałoby dotknąć pkt 181 zaskarżonego wyroku, jako że Brosmann Footwear i in. nie wykazały tego naruszenia, Sąd słusznie ograniczył się do stwierdzenia, że Rada jasno przedstawiła w rozporządzeniu ostatecznym względy, dla których uznała, że przemysł wspólnotowy poniósł istotną szkodę.

134. W każdym razie, uwzględniając, że sporne dane przekazane Komisji przez Brosmann Footwear i in. nie wywarły żadnego wpływu na wskaźniki szkody, a zatem nie miały znaczenia dla oceny szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, Sąd słusznie z tego wywnioskował, że Rada nie musiała konkretnie uzasadniać, dlaczego nie uwzględniła omawianych danych w tym celu.

135. Mając na uwadze powyższe rozważania, proponuję oddalić zarzut czwarty odwołania.

D – *W przedmiocie piątego zarzutu odwołania, opartego na naruszeniu prawa i wypaczeniu dowodów dotyczących oceny związku przyczynowego pomiędzy dumpingiem a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy*

1. Argumenty stron

136. Brosmann Footwear i in. twierdzą, że Sąd naruszył prawo i wypaczył dowody, wpływając w ten sposób na ocenę związku przyczynowego pomiędzy dumpingiem a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy, co jest niezgodne z art. 3 rozporządzenia podstawowego. Ich krytyka dotyczy dwóch zagadnień.

137. Po pierwsze, Sąd nie uznał braku konkurencyjności przemysłu wspólnotowego za główny czynnik, który spowodował szkodę, niezależnie od przywozu obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Chin. Sąd pominął bowiem milczeniem fakt, podkreślany w kilku motywach rozporządzenia ostatecznego, że przemysł wspólnotowy w czasie ostatnich 15 lat nie osiągnął wysokiego poziomu rentowności, a także fakt, że w dłuższym okresie stały spadek udziału w rynku przemysłu wspólnotowego jest powodowany względnym brakiem konkurencyjności produkcji unijnej. Ten brak konkurencyjności znajduje potwierdzenie w spadku wywozu produktów przemysłu wspólnotowego.

138. Po drugie, Brosmann Footwear i in. zarzucają Sądowi, że zignorował fakt, iż dodatkowy spadek cen chińskich producentów eksportujących wyjaśnia zmiana asortymentu produktów, która nastąpiła po 2002 r. razem ze zniesieniem kontyngentów. Ta zmiana asortymentu produktów tłumaczy większy spadek średnich cen jednostkowych wywozu z Chin w porównaniu do cen z innych państw trzecich. Chociaż argument ten został przedstawiony w pierwszej instancji, to jednak Sąd odrzucił go bez wyjaśnień, w ten sposób nie wywiązując się z obowiązku uzasadnienia swoich orzeczeń.

139. Rada sugeruje niniejszy zarzut odrzucić w części jako niedopuszczalny, a w części oddalić go jako bezzasadny.

2. Analiza

140. W pkt 190 zaskarżonego wyroku Sąd prawidłowo stwierdził, że przy ustalaniu szkody Rada i Komisja są zobowiązane do zbadania, czy szkoda, na której zamierzają oprzeć swe ustalenia, istotnie została spowodowana przywozem po cenach dumpingowych, oraz są zobowiązane pominąć szkodę spowodowaną innymi czynnikami, a w szczególności zachowaniem samych producentów unijnych [13]. Obowiązek ten wynika bowiem z art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego.

141. W niniejszej sprawie zostało ustalone, że zgodnie ze wspomnianym artykułem instytucje rzeczywiście sprawdziły związek przyczynowy pomiędzy szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy a przywozem obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Chin.

142. Zostało ponadto ustalone, że zasadność ich wniosków została zbadana przez Sąd w pkt 192–200 zaskarżonego wyroku w świetle argumentów przedstawionych przez Brosmann Footwear i in. w postępowaniu w pierwszej instancji, zgodnie z którymi, zasadniczo, złe wyniki eksportowe przemysłu wspólnotowego, przywóz z innych państw trzecich oraz zniesienie systemu kontyngentów taryfowych w pierwszym kwartale 2005 r. powinny były zostać uwzględnione przy właściwym ustalaniu związku przyczynowego lub mogły przerwać ten związek.

143. Brosmann Footwear i in. zarzucają jednak Sądowi, po pierwsze, że wypaczył dowody, odmawiając uznania, że brak konkurencyjności przemysłu unijnego stanowi główny czynnik powodujący szkodę dla tego przemysłu. Swój zarzut opierają one na trzech elementach, które Sąd pominął.

144. Bez względu na fakt, po pierwsze, że dwa z tych trzech elementów nie zostały przedstawione w postępowaniu w pierwszej instancji i że trzeci nie mógł zmienić oceny Sądu, gdyż – co w sposób dorozumiany przyznają Brosmann Footwear i in. – był on wcześniej uwzględniony przez Radę w rozporządzeniu ostatecznym [14] i po drugie, że zarzucane wypaczenie dowodów nie wynika w sposób oczywisty z akt sprawy, jestem takiego samego zdania jak Rada, że „brak konkurencyjności" nie stanowi innego czynnika w rozumieniu art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego.

13 — Zobacz w tym względzie wyrok z dnia 3 września 2009 r. w sprawie C-535/06 P Moser Baer India przeciwko Radzie, Zb. Orz. s. I-7051, pkt 87 i przytoczone tam orzecznictwo.

14 — Zobacz pkt 137 niniejszej opinii.

145. Omawiane pojęcie rodzajowe jest bowiem w rzeczywistości jedynie rezultatem czynników takich jak podniesione koszty produkcji, brak inwestycji, niewystarczająca wydajność, złe wyniki eksportowe, a więc czynników, które zostały wymienione w art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego lub które mogą być w każdym razie uwzględniane przez instytucje na mocy tego przepisu.

146. W tym kontekście, w odpowiedzi na konkretne argumenty przedstawione w pierwszej instancji przez Brosmann Footwear i in., Sąd słusznie zbadał w pkt 192 zaskarżonego wyroku, czy zarzucane złe wyniki eksportowe przemysłu unijnego, w świetle innych czynników wymienionych w art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, mogły spowodować istotną szkodę dla przemysłu unijnego.

147. Po drugie, w odniesieniu do twierdzenia, zgodnie z którym Sąd nie ustosunkował się do dalszego spadku cen chińskich producentów eksportujących spowodowanego zmianą asortymentu produktów od 2002 r., należy podnieść, że zagadnienie to nie zostało w ten sposób sformułowane w postępowaniu pierwszej instancji. Z pkt 106 odwołania wynika, że Brosmann Footwear i in. stwierdziły przed Sądem, że rozpatrywany spadek cen był spowodowany zmianą asortymentu produktów, którą wywołało zniesienie kontyngentów od stycznia 2005 r., nie zaś od 2002 r. Brosmann Footwear i in. nie mogą więc zarzucać Sądowi, że nie ustosunkował się do tego argumentu.

148. W każdym razie, w zakresie dotyczącym istoty sprawy, uważam, że instytucje, w ramach dochodzenia antydumpingowego nie mają obowiązku badania przyczyn dalszego spadku cen produktów przywożonych na terytorium Unii Europejskiej po cenach dumpingowych.

149. Proponuję zatem oddalić zarzut piąty odwołania oraz odwołanie w całości.

V – W przedmiocie kosztów

150. Zgodnie z art. 122 akapit pierwszy regulaminu postępowania, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rada wniosła o obciążenie Brosmann Footwear i in. kosztami postępowania, a zarzuty, jakie postawiły Brosmann Footwear i in. moim zdaniem powinny być oddalone, należy je obciążyć kosztami postępowania odwoławczego.

VI – Wnioski

151. Biorąc powyższe pod uwagę, proponuję, by Trybunał orzekł, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd i Risen Footwear (HK) Co. Ltd zostają obciążone kosztami postępowania.